

Wat als Woodes Rogers niet vroegtijdig naar huis gekeerd was? Wat als hij op die fatale dag zijn mannen niet te pleuris had doen werken om voor het vallen van de avond thuis te geraken? Wat als hij zich minder had gehaast, en het kruitdek had geïnspecteerd? Wat als...? Wat als...? Zo veel pijn en leed! Zo veel dood en verschrikking! Rogers' incompetenties waren de spil waarrond het drama van Sint-Helena zich ontvouwde, en vormden zo het startsignaal voor het vredige eiland om zichzelf in de afgrond stortten...

Hoofdstuk 5

Elise Rogers

Elise had een rottag. Een. Rot. Dag. En nu hadden ze haar op de koop toe ook nog eens in een avondjurk gehesen!

Helse creaties! Het werk van de Duivel om ons vrouwen nodeloos te doen lijden! Zuri had verschrikkelijk lang op Elise moeten inpraten voordat ze had toegestaan dat haar kamermeisje haar in die lichtzwarte doeken had mogen hijsen, en dat had Elise enkel maar gedaan omdat Zuri op het punt had gestaan om in huilen uit te barsten.

Elise had pas die ochtend vernomen dat er gasten zouden blijven eten. Paps had drie kooplieden uitgenodigd “om hen te bedanken voor het aangename gezelschap en een verblijf zonder problemen,” had Brown haar met een uitgestreken gezicht verteld, en enkel zijn verstrakte linkervuist liet daarbij blijken wat hij ervan vond.

Toen hun gasten ‘s avonds waren gearriveerd, had Elise geen woord gezegd. Geen. Woord. Paps had dan nog zo smekend als hij wilde kunnen kijken, Elise had niet meegedaan aan zijn kruiperige vrolijkheid. Het ergste was dan nog dat hun gasten er niet de minste aanstoot aan hadden genomen! In plaats daarvan hadden de drie koopvaarders van de Oude Eik begrijpelijk geopperd “dat het niet makkelijk kon zijn om een tienerdochter op te voeden wanneer je alleen bent.”

Alleen, m’n gat. Paps deed juist helemaal niets in haar opvoeding, behalve dat hij van tijd tot tijd eens aan de vele leermeesters ging vragen hoe het met zijn jongste dochter ging.

Na de ontvangst waren ze met z'n allen naar de eetkamer gegaan. Paps had de ruimte speciaal voor de gelegenheid laten decoreren, en dat had de kapitein van de koopvaarders weten te appreciëren. Konrad had veelvuldig gestrooid met complimenten vanwege de welriekende geurkaarsen, het schitterende kristallen servies, en de prachtige marmeren miniatuurbeelden. De kapitein was zelfs zo ver gegaan dat hij paps had beloofd vanwege het verroeste familiezwaard dat aan de overzijde van het vertrek aan de muur pronkte!

‘Een verrukkelijke kippensoep!’ Konrads nieuwste compliment haalde Elise terug naar het heden. Ze zaten aan tafel. Paps, Louisa, en Elise zaten aan de ene kant, en kapitein Konrad, Ben, en een derde zeeman genaamd Viktor zaten tegenover hen. Deze derde koopman was voor Elise een onbekende, maar paps leek de man te kennen “door zaken”. Elise had geen flauw vermoeden wat dat betekende, maar het kon haar ook niets schelen.

‘Zo’n soep vind je niet in het Roomse Rijk, als je dat maar weet!’

Haar vader – duidelijk gecharmeerd door het compliment – mompelde wat woorden van dank terwijl hij zijn verbrande tong probeerde te blussen met enkele slokken wijn.

‘Wat is het dan wel dat u vindt in het Roomse Rijk, Kapitein?’ Louisa was vandaag in een uitzonderlijk heldere bui, en converseerde bescheiden mee. Eigenlijk was het opmerkelijk hoe goed ze zichzelf had weten te gedragen gedurende de periode dat de koopmannen hier waren geweest. *Misschien zijn het toch niet alle soorten verandering die haar van streek maken.*

De kapitein lachte bescheiden: ‘Ach, wij eten altijd meer wintergroenten. Kolensoep en aardappelsoep. Die smaken altijd wat bitterder.’

‘En is het al lang geleden sinds u voor het laatst in uw geboortestreek bent geweest, Kapitein?’

‘Och, jazeker! Al meer dan dertig jaar! Wat vliegt de tijd toch! Maar het waren toen zware tijden, Juffrouw Rogers, zware tijden. De Religieoorlogen hadden zowat alles verwoest wat verwoest kon worden, en er waren nog decennialang voedseltekorten. Maar ach! Wat begin ik hier weer over oorlogen! Wat een onderwerp! Uitzonderlijk ongepast voor de gelegenheid. We kunnen bijna net zo goed over piraten beginnen! Ha!’

Paps en Louisa lachten met de kapitein mee, maar Konrads compagnons hielden zich stil. Ben ging zelfs zo ver om zijn neus op te halen. Elise staarde hem een tijdje aan, maar de kwartiermeester weigerde haar richting uit te kijken.

Helaas was het Elise wel gelukt om de aandacht van de kapitein te trekken. ‘Juffrouw, als ik zo vrij mag zijn: Wat is er met uw duim gebeurd?’

Ik heb me verdomme gesneden aan dat fucking kutzwaard van m’n broer, maar dat vertel ik je nog in geen duizend jaar! En met een goede reden. Het zwaard was in de ochtend door één van de meiden gevonden in de tuin. Ze moest zich hebben verwonderd over hoe zo’n zwaard in de tuin terecht kon zijn gekomen, en helaas voor haar had één van Browns mannen haar zien rondkijken met het zwaard in haar handen. Natuurlijk had de simpele ziel niet geloofd dat het meisje het zwaard zomaar in de tuin gevonden had, waarna de man tot de eenvoudige conclusie was gekomen dat het onschuldige wicht het zwaard gestolen had. Brown was erbij gehaald, en ongelukkig genoeg had die het zwaard herkend als één van Woodes’ zwaarden. Tot overmaat van ramp bleek het meisje al eerder van diefstal te zijn beschuldigd, en Nevergreen had dan ook niet getwijfeld om het onschuldige ding af te ranselen, voordat het meisje uit het huishouden was ontslagen.

En dat is allemaal mijn stómme schuld! Elise dompelde haar lepel onhandig onder in de soep. De gehele gebeurtenis had zich voltrokken voordat ze was opgestaan en het verhaal via Zuri te horen had gekregen.

‘Een splinter,’ mompelde Elise als antwoord op de kapitein z’n vraag. Dat trok Bens aandacht. *Ik weet het, ik weet het: ik ben een slechte leugenaar.* Elise lepelde haar soep naar binnen.

‘Een ferme splinter,’ vulde paps aan. ‘De dokter heeft zelfs drie hechtingen aangebracht!’

Twee.

Kapitein Konrad knikte begrijpelijk. ‘Daar ken ik alles van. Ho! Je wil niet weten wat voor miserie we al hebben gehad op het schip vanwege een onbenullig stuk hout! Ik zeg het je: we hadden ooit eens iemand aan boord... verdammt, ik ben zijn naam nu even vergeten! Wat was het ook alweer? Och, het maakt niet uit! In alle geval: die knul liep blootvoets over het dek en kreeg een splinter in zijn dikke teen. Doorgedrongen tot op het bot. Nu ja, we dachten er niet veel van. Eruit trekken en platte rust.’

De kapitein stopte even om een lepel soep naar binnen te werken. In de stilte hoorde Elise wat gemompel op de gang. *Waarschijnlijk Ommie die de meiden naar hun voeten geeft.*

‘Maar nu,’ ging Konrad verder, ‘begon die wond toch niet te ontsteken! De pijn werd ondragelijk, beweerde-ie. Verdomme, wat was z’n naam toch weer? Fiston, weet jij het nog?’

Ben – die net zoals Elise naar de deur keek waar het rumoer steeds luider werd – was duidelijk niet aan het luisteren. ‘Eh, nee.’

Konrad bromde. ‘Swat. We hebben die knul z’n teen moeten amputeren. Vervolgens kreeg-ie zowaar koudvuur en moest z’n gehele voet eraf. Wat een ellende.’

Dat is niet Ommie, dat is Brown! Elise kon nu duidelijk horen hoe de kapitein dichterbij kwam en ondertussen een hevige discussie voerde.

‘We hebben hem toen achter moeten laten in Venetië. Daar had hij een neef wonen, ziet u. Ah! Ik weet het weer! Fiston! Die knul, dat was...’

De deuren vlogen open, en Konrads relaas werd overstemd door een kakofonie aan kreetjes en protesten. Later zou Elise zich vaak onwillekeurig afvragen wat de naam van deze onfortuinlijke matroos geweest kon zijn. Alsof dat de ramp zou hebben verijdeld die op het punt stond zich te ontvouwen.

Vlak bij de deur zag Elise hoe Ommie enkele mannen stevig de les aan het lezen was. Hoewel de stem van de matrone ver droeg, kon Elise niet opmaken wat ze zei. Dat kwam doordat één van de mannen door de mazen van Ommies net geglipt was, en de nieuwkomer ging als een razende tekeer tegen een rood aangelopen kapitein Nevergreen.

‘... mijn huis en ik ga en sta waar ik godverdomme wil! Als ik zeg dat ik fucking dringend met mijn vader moet spreken, dan interesseert het me geen zak wat je orders zijn, maar dan...’

Woodes viel stil zodra hij hun gasten opmerkte. Alsof broer zich nu pas realiseerde dat hij het diner verstoorde. Elise voelde een misplaatst soort voldoening toen ze zag hoe alle kleur uit haar broers gezicht wegtrok, maar dat gevoel verdween zodra Woodes haar wereld deed instorten. En dat deed hij slechts met één enkel woord.

Woodes Roger hief zijn hand, wees naar Ben, en schreeuwde: ‘Piraat!’

Elise Rogers

Eén.

Een eerste seconde verstreek. In die tijd draaide ieder hoofd zich naar Woodes. Alle gesprekken vielen stil, en het voelde alsof al het geluid uit de wereld verdween.

Twee.

Opnieuw verstreek er een seconde. Woodes had zijn arm laten zakken en trok het zwaard aan zijn heup.

Nee.

Terwijl de meesten broer onbegrijpelijk bleven aanstaren, verplaatste Elise haar blik naar Ben. Die zat niet langer op zijn stoel, maar was overeind gesprongen en richtte zijn blik op iets naast hem.

Drie.

Bens stoel viel met een luide klap achterover. Ben was ondertussen al enkele passen verwijderd van de tafel en liep naar de overkant van het vertrek.

Nee.

Vier.

Broer verscheen terug in Elises gezichtsveld. Woodes sprong op de tafel, waardoor de soepplot omviel en de inhoud werd uitgespuwd over een verbaasde Louisa. De eerste kreten klonken.

Alsjeblieft, nee.

Vijf.

Woodes sprong aan de overzijde weer van de tafel, negeerde de wegduikende Viktor, en sprintte achter Ben aan. Die had ondertussen de andere kant van het vertrek bereikt, zijn blik gericht op het oude familiezwaard van Huis Rogers.

Naast Elise sloeg Louisa een kreet. De hete soep verbrandde haar huid. Ondertussen begon paps verbaasd de naam van zijn zoon te schreeuwen. Elise merkte het maar half.

Hij kan geen piraat zijn. Niet Ben.

Zes.

Ben trok het zwaard uit de houder. Woodes zat nu vlak achter hem en liet een beestachtige grom horen.

Ik ben hem éénmaal tegengekomen. Bens woorden van gisteravond galmden opnieuw door Elises gedachten. *Het volstaat om te zeggen dat we niet bepaald als kameraden uit elkaar gegaan zijn.*

Nevergreen verscheen in Elises gezichtsveld. Het hoofd van de stadswacht reageerde als allereerste van de rest en liep nu om de tafel heen, Woodes achterna. Het drong niet echt tot Elise door. Niet nu ze zich eindelijk realiseerde wat ze al zó veel eerder had moeten bedenken. *Ben is een piraat... Het zijn allemaal piraten...*

Zeven.

Elise herstelde van haar shock, en de tijd leek weer te versnellen.

Elise sprong recht, maar bleef vervolgens besluiteloos staan. Ze had geen idee van wat ze kon doen. *Doe iets! Gewoon iets! Iets anders dan gewoon te blijven staan!*

Ben had net op tijd kunnen pivoteren om haar broers slag te pareren. Het geluid van staal op ijzer liet een heldere galmtone na. Ben kreunde, maar draaide ongedeerd weg en sloeg vervolgens zelf toe.

Elise had vele uren getraind met Ben, maar pas nu beseft ze hoe zeer hij zich moest hebben ingehouden. Zijn bewegingen waren vliegensvlug, zijn zwaard een vage streep die door de lucht zong.

Woodes bewoog even snel. Broers slagen waren geforceerder, maar krachtiger.

Het duo wervelde om elkaar heen. Ze haalden uit, pareerden, kreunden, en draaiden van elkaar weg op de aritmische tonen van zingende zwaarden die op elkaar botsten. Voor het eerst leek Elise te begrijpen waarom het een dans werd genoemd.

Sta zo toch niet te gapen! Elise draaide zich om. Achter haar stonden de twee mannen die samen met haar broer gearriveerd waren. Die keken met open mond naar het schouwspel dat zich in de dinerkamer afspeelde.

‘Help hem!’

Elise moest nogal autoritair zijn overgekomen, want zelfs Ommie schrok op. De mannen reageerden alsof Elise hen zonet uit hun shock had doen ontwaken en spurten haar broer tegemoet.

Elise draaide zich naar Louisa. Haar zus lag te jammeren op haar knieën.

Later! Eerst het dringende gevaar. Gedver, ik kan geen zwaard gebruiken in deze fokking jurk!

Geschreeuw en gevloek. Elise keek op. Nevergreen had het duo bereikt, maar was niet opgewassen geweest om mee te dansen. Zijn zwaard lag op de grond, met daarnaast drie van zijn vingertoppen.

‘Wat... Stop,’ riep een kermende stem op een hoge pieptoon. Paps zat nog altijd in zijn stoel, verlamd van schrik.

Idioot! Nietsnut! Is dat alles wat je kan?

Te laat besepte Elise dat haar vader niet naar het gevecht keek. Dat zijn blik daarentegen gericht was op iets wat zich achter háár bevond.

Shit.

Elise draaide zich razendsnel om, en dat zorgde ervoor dat de klap – die gericht was op haar achterhoofd – haar vol in het aangezicht raakte.

Het laatste wat Elise merkte, was een verblindende pijn.

Woodes Rogers

Avery! Henry Avery! Woodes keek naar de piraat voor hem en kon het nog altijd niet helemaal geloven. *De parasiet zit gewoon bij mij thuis! Soep te eten met mijn familie! Henry fucking Avery!*

Woodes week achteruit en moest noodgedwongen een metertje terrein geven toen zijn nemesië uithaalde met ‘neerdalende sneeuw’.

Deze keer ontkom je me niet! Woodes reageerde met ‘maaien van het gras’, gevolgd door ‘hijsen van het zeil’, maar Avery wist handig gebruik te maken van ‘parende neushoorns’ om zijn onderhandse uithaal te pareren. Daarmee toonde hij even een opening aan zijn linkerkant.

Nu heb ik je! Woodes herhaalde zijn actie, maar Avery was slim genoeg om deze keer te pivoteren en zijn uithaal te pareren met ‘oplaaiend vuur’. *Fucking...*
‘STOP ONMIDDELLIJK OF JE ZUSSEN STERVEN!’

Woodes registreerde de woorden nauwelijks. Opnieuw haalde hij uit, maar Avery had zich niet laten afleiden en danste weg. Achter hem hoorde Woodes Louisa schreeuwen.

‘Zoon, stop! In hemelsnaam.’

Zwijg vader! Opnieuw klonk er een schreeuw.

‘ROGERS, STOP! VERDOMME!’

Nevergreen smeedde zichzelf voor Woodes’ zwaard.

Idioot, wat doe je nu? Avery had alle gelegenheid om uit te halen op de onbeschermd rug van de kapitein, maar hield in.

Lafaard! Zelf zou Woodes zo’n kans nooit onbenut hebben gelaten.

Met de kapitein voor hem werd Woodes gedwongen om in te houden. Daarom draaide hij zich bliksemsnel om naar waar de nieuwe commotie was ontstaan.

Shit.

De twee mannen die aan weerszijden van Avery hadden gezeten, hielden nu ieder een vleesmes tegen de keel van één van zijn zussen.

Shit, shit, shit! Woodes had moeten weten dat ook deze twee mannen parasieten waren!

Het was de dikke die eerst iets zei: ‘Nu, eerst en vooral nemen we allemaal eens diep adem. Ja? Er hoeft hier niet nog meer bloed te vloeien.’

Ludwig! Ludwig Vogt! Pas nu herkende Woodes de vadsige Duitser als Avery’s trouwe kwartiermeester. De dikzak was gekleed in een kapiteinsuniform, en Woodes realiseerde zich onmiddellijk wat dat betekende. *Deze piraten doen zich voor als koopmannen, en Avery laat zijn kwartiermeester optreden als kapitein om de aandacht niet op zichzelf te vestigen!* Dat was op zich logisch. Avery was momenteel de meest gezochte piraat ter wereld. *En dat schip in de baai, die Hollandse fluit, dat moet hun schip zijn!*

‘O, o, mijn dochter!’ Paps – die pummel zat nog steeds gewoon in zijn stoel – keek met een lijkleek gezicht naar Elise, die slap in Ludwigs armen hing.

‘Geen zorgen, Gouverneur,’ ging Ludwig verder. ‘Ze is slechts buiten bewustzijn met een bloedneus. Niets wat blijvende schade zal aanrichten.’

‘Laat hen gaan, en wel onmiddellijk!’ Ommie beende tot op drie meter van Ludwig. *Toch nog iemand hier met ballen.*

‘Nog één stap van eender wie van jullie en ik steek dit verdomd scherp mes door haar strottenhoofd!’ Ludwig mocht er dan wel als een papzak uitzien, Woodes twijfelde er niet aan dat de man zou doen wat hij beweerde.

Fuck, fuck, fuck!

‘Please,’ begon paps te smeken, ‘alstublieft, niet mijn dochters! Iedereen blijven staan, dat is een bevel van je gouverneur in de naam van zijne Majesteit! Iedereen die niet gehoorzaamt, wordt ter plekke ter dood veroordeeld!’ Paps stem was niet meer dan een hoog gepiep op het einde. *Jij verdomde idioot dat je bent! Kan je dan werkelijk geen greintje charisma uitstralen?*

Een beweging in zijn ooghoek trok Woodes’ aandacht. *Avery.* De jongen had zijn zwaardhouding laten vallen en liep nu langzaam naar zijn twee kompanen, waarbij hij zorgvuldig zijn omgeving bleef scannen.

‘Wat doen we nu, Kapitein?’ vroeg de derde parasiet aan de voorbijlopende Avery, terwijl hij een bibberende en jammerende Louisa in zijn gespijverde armen hield.

Avery snoof luid: ‘Suggesties?’

De man dacht even na en zei: ‘We nemen ze mee op het schip, en zetten hen op een roeiboot wanneer we de baai uit zijn.’

Verschrikkelijk slecht plan.

Paps kreunde: ‘Alsjeblieft, niet mijn dochters...’

‘Zwijg!’ riep Avery, waarna hij zijn hoofd schudde en zei: ‘Duurt te lang. De berg afwandelen kost ons uren. Tegen die tijd loopt er gegarandeerd iets mis en vallen er doden.’

Als je dat maar weet, en jij zal er één van zijn!

‘En we kunnen hen niet mee op een paard nemen.’

‘We nemen ze mee tot aan de stallen,’ opperde Ludwig. ‘De mannen zijn al op het schip. We nemen de paarden en stormen naar de haven voordat ze hier alarm kunnen slaan.’

Jullie geraken nog niet eens halverwege voordat ik jullie allemaal in mootjes heb gehakt! Woodes kende deze heuvels als zijn broekzak. In het duister van de nacht zou het hem geen enkele moeite kosten om deze ratten in te halen.

Avery leek te twijfelen. ‘Hoe lang hebben we nodig om het schip te laten vertrekken?’

Ludwig bromde. ‘Niet langer dan toen in Singapore.’

Avery gromde, waarna het even stil bleef. ‘Jij kent de weg naar de stallen?’

‘Uhu.’

‘En er zijn nergens anders paarden?’

‘Slechts één plek met stallen.’

‘Zeker?’

‘Uhu.’

‘Bon.’

‘Gut.’

Wat een shitshow. Woodes knarste met zijn tanden. Avery stond gewoon te beraadslagen met zijn kwartiermeester alsof hij hier thuis was! *Ik vermoord je, jij stuk stront!*

Een greep op zijn onderarm deed Woodes verstrakken. Naast hem keek Brown Woodes aan met een doordringende blik. Het gezicht van de kapitein was verwrongen van de pijn, en bloed stroomde uit zijn rechterhand, waar de wijs-, midden- en ringvinger waren gereduceerd tot stompjes, maar met zijn andere hand hield hij Woodes stevig vast.

Je kan dus nog altijd m'n gedachten lezen, nietwaar? Laat me dan los, als je leven je lief is.

Alsof de kapitein het had gehoord, schudde die zijn hoofd. 'Denk aan je zussen,' siste die.

Woodes keek opnieuw naar zijn twee jongere zusjes – de één panisch van angst, de ander bewusteloos – die werden gegijzeld door deze parasieten. *Is hun leven dan meer waard dan het uitroeien van een heel piratennest?*

'Vik,' begon Avery opnieuw, 'weet je hoe je paarden moet opzadelen?'

'Aye.'

'Goed, geef de dame dan aan mij.'

De derde parasiet droeg een jammerende Louisa over aan zijn kapitein, die zijn zwaard losjes op Louisa's keel legde. 'Goed! Dit is wat er gaat gebeuren: we gaan nu met z'n allen naar de uitgang die het dichtst bij de stallen gelegen is. En dan bedoel ik ook echt met z'n allen. Ik ben niet van gisteren, Gouverneur, en ik weet exact hoeveel bedienden je hier hebt rondlopen. Iedereen komt mee. Als ik zie dat er iemand mist, dan sterven je dochters, dus ik suggereer dat je iedereen bij elkaar roept. Ondertussen gaan mijn twee comrades met Elise naar de stallen, waar ze de paarden zullen opzadelen. Louisa en ik blijven bij jullie totdat m'n twee comrades vertrokken zijn. Daarna wachten we nog een kwartier met z'n allen voordat ook ik met Louisa naar de stallen trek. Tot de tijd dat ik vertrokken ben, blijven jullie allemaal in het huis zonder alarm te slaan. Als jullie allemaal braafjes gehoorzamen, dan hoeft er hier vanavond geen bloed meer te vloeien, maar als ook maar één iemand zich niet aan de afspraak houdt, dan snijden we de kelen van deze twee juffrouwen door. En daarna baan ik me een weg door jullie heen totdat iemand fortuinlijk genoeg is om me te doden, want laat dit goed tot jullie doordringen: ik ben niet van plan om levend gevangengenomen te worden.'

Avery zweeg en keek de kamer rond. 'Vragen?'

Aye, heb je liever dat ik je darmen uit je lichaam trek, of je ruggengraat?
Avery zou niet ontsnappen, daar zou Woodes wel voor zorgen. Hij moest nu gewoon het juiste moment afwachten. In zijn achterhoofd begon er zich al een plan te ontwikkelen.

Ludwig Vogt doorbrak de stilte: 'Gut, op naar de stallen! En snel!'

Woodes knarste uit frustratie met zijn tanden terwijl hij zwijgzaam toekeek hoe de eerste twee parasieten ontsnapten. *Voorlopig toch*. Nu begon het cruciale wachten.

Kijk toch naar ons! Pathetisch! Het hele huishouden stond samengepakt in de onofficiële ontvangstkamer. Aan de andere kant – vlak bij de deur – stonden Avery en Louisa. Woodes' oudste zus was in shock en stond te trillen op haar benen. Achter het duo stond de deur groot open, en de deuropening bood uitzicht op de stallen een dertigtal meter verderop. Daar zat Elise vastgebonden aan een paal. Woodes' jongste zus was ondertussen terug bij bewustzijn en leek te vechten tegen de knopen.

Verspilde moeite, Lies. Als er iets was wat een zeeman nu eenmaal goed kon, dan was het wel knopen leggen.

Woodes keek naar Avery, die op zijn beurt Woodes weer in de gaten hield. *Goed dat je weet dat ik hier je grootste bedreiging vorm, stuk onkruid*.

Als de parasiet al gespannen was, dan liet die het niet merken. Avery hield zijn zwaard losjes in zijn pols, terwijl zijn andere hand stevig rustte op Louisa's schouder.

De stilte in de ruimte bleef voortduren. De slinger van de klok was het enige geluid, van tijd tot tijd aangevuld door het gejammer van Louisa. *Hoelang ga je ons nog laten wachten, Avery? Tien minuten? Twintig?* Woodes had slechts een vluchtige blik geworpen op het onbekende schip in de haven. *Hoe lang heb je nodig om dat schip zeilklaar te krijgen?* In het slechtste geval – en daar ging Woodes van uit – zou de bemanning niet langer dan tien minuten nodig hebben. *Tien minuten. Als we er dan van uitgaan dat die ratten degelijk op een paard kunnen rijden en de weg kennen, dan doen ze er een half uur over. Dus veertig minuten in totaal*.

Woodes kon het niet nalaten om te glimlachen. Veertig minuten. In het slechtste geval. Avery zou hen nooit zo lang kunnen afhouden. In minder dan vijftien minuten zou de spanning in deze ruimte zó hard zijn gestegen dat Avery geen andere keus zou hebben dan ervandoor te gaan. Daarna hoefde Woodes alleen maar alarm te slaan bij het fort, waarna Woodes' mannen het schip zouden onderscheppen. *En het fort is hier slechts tien minuten rijden vandaan. Ha! Je mannen zullen niet ontkomen!*

De parasieten hadden dit natuurlijk ook geweten. Daarom had Vogt samen met de reus z'n best gedaan om alle overbodige paarden weg te jagen, in de ijdele hoop dat het Woodes zou vertragen. Helaas had het duo niet gemerkt dat Woodes het had nagelaten om zijn paard op stal te zetten. Die stond nog aan de voordeur, aan de andere kant van het huis.

Woodes glimlachte. *Wees er maar zeker van, Avery: nog geen minuut nadat je vertrokken bent, zit ik je al op de hielen! Garry stuur ik naar het fort om alarm te slaan, en dan zitten je mannen als ratten in de val!*

Avery leek de glimlach te kunnen interpreteren, want hij verstrakte de greep op z'n zwaard. Zijn ogen flitsten even naar Louisa.

Doe het, Avery! Start de dans! Louisa leek haar grip op de realiteit nu volledig verloren te hebben en prevelde binnensmonds, haar ogen wijd opengesperd. *Louisa's leven voor dat van een heel piratennest...* Hoe langer Woodes er over nadacht, hoe beter die ruil hem beviel. *Niemand zou haar missen.* Louisa was niet meer dan een achterlijk kind dat iedereen tot last was.

Woodes overwoog een nieuwe mogelijkheid. *Ik kan hem nu aanvallen. Nu hij het niet verwacht. Nu hij gehinderd is in zijn bewegingen.* Woodes zou daarvoor wel z'n zwaard los door Louisa moeten rammen, maar dat was een prijs die hij bereid was om te betalen.

Woodes' hand begon af te glijden richting zijn zwaard, maar bevroor halverwege toen Woodes zich bedacht. *Nog niet.* Avery was nog te geconcentreerd. Vanop deze afstand had Avery tijd genoeg om te reageren en een verdedigende positie aan te nemen nadat hij Louisa had gedood. *Wacht op een voordeel, Woodes. Wacht op de verrassing.*

Woodes bleef staan waar hij stond. Achter hem leek de spanning te veel te worden voor paps:

'Oh, Heer Avery! Waarom doet u ons dit toch aan? Oh, mijn liefste dochters!'

De slang van een piraat liet zijn ogen maar even wegdwalen voordat die zich weer richtten op Woodes.

'Relax, Gouverneur. Het zal allemaal snel voorbij zijn.'

Inderdaad, wanneer jij anderhalve meter onder de grond ligt.

'Dit is allemaal gewoon een reeks van ongelukkige gebeurtenissen.'

'Ongelukkig?' Woodes kon het niet nalaten om een scherpe opmerking te maken. 'Ongelukkig? Jij hebt het lef om naar dit eiland te komen, om aan mijn

voor deur aan te kloppen, om te dineren met mijn familie, en je noemt dit voorval ongelukkig?’

De smeerlap leek niet onder de indruk te zijn van Woodes’ vijandige klank. ‘Inderdaad.’

‘Bullshit!’

‘Blijf staan, Rogers!’

Woodes had een halve stap naar voren gezet en Avery trok Louisa dichter tegen hem aan. Van achter het zwaard droop er een dunne streep bloed over het wicht haar keel.

Woodes gromde. ‘Je bent een armzalig stuk stront, Avery!’

‘Je moet er één zijn om er één te herkennen.’

‘Ik had je moeten afmaken toen ik de kans had!’

‘Die heb je nooit gehad.’

‘Dat litteken op je arm vertelt iets anders!’

‘Ik zou je darmen hebben doorboord voordat je m’n borst had kunnen raken.’

Ze staarden weer een poosje naar elkaar. *Misschien zou dat het wel waard geweest zijn.*

Woodes moest terugdenken aan die afschuwelijke dag op Skeletteneiland. De dag waarop hij had gedacht snel komaf te maken met de jonge piraat die hij voor meer dan twee maanden had achtervolgd. Niets was minder waar geweest, en de daaropvolgende slag was ronduit verschrikkelijk verlopen.

Heel even kwamen de beelden terug. Van de chaos. Van de mannen die om elkaar heen renden en brulden terwijl hun woorden verloren gingen in het geraas van de storm. Van de plassen bloed in het zeewater. Van de eerste en enige nederlaag die Woodes Rogers ooit had geleden op zee.

Als Jefferson en Barkley niet op de klippen gezeild waren... Snel schudde Woodes die gedachte van zich af. We kunnen nu niet meer veranderen wat reeds gebeurd is. God zal te zijner tijd oordelen over wat er zich die dag heeft afgespeeld.

‘Je zal hiervoor boeten, piraat!’ Het was Ommie die de nieuwste stilte doorbrak. ‘De Heer zal je doen boeten! Hij zal je voor eeuwig laten branden in het vuur van Zijn gerechtigheid!’

‘Ommie, probeer heer Avery niet zo!’ Paps greep de oude tang zenuwachtig bij de schouder en piepte voort: ‘Oh, Heer Avery, please laat mijn allerliefste

dochters gaan! U mag vrijelijk vertrekken! U hebt mijn woord! Het woord van gouverneur Woods Rogers! Oh, alstublieft! Doe mijn dochters niets aan!

Zwijg toch, kruiperige idioot! Paps zweeg opeens ook daadwerkelijk, maar dat was omdat Ommie hem vol in het aangezicht sloeg.

‘Zwijg! Jij slijmerige kontlikker!’

Het personeel rondom reageerde verbaasd, maar Ommie verhief haar stem: ‘Nee, ik kalmeer niet! Hij zou zich moeten schamen! Heer Avery... Dat stuk scharminkel daar is geen heer! Geen heer, zeg ik! Een verdorven ziel die God de rug heeft toegekeerd, dat is hij! Ik zal niet tolereren dat iemand hem respect toont! Niemand! En al zeker niet de man die hier het gezag van Zijne Majesteit vertegenwoordigt! Schaam je, jij zielig stuk ellendeling! O, ik kan het niet meer verdragen! Ik stap op! Wanneer dit miserabel rotjoch verdwenen is, treed ik uit dienst!’

Paps werd steeds witter terwijl Ommie doordraafde. Een paar keer had hij geprobeerd om de matrone te onderbreken, maar meer dan wat gepiep en gejammer was er niet uitgekomen. Ommie zou haar tirade nog hebben verdergezet als ze niet werd onderbroken door talloze verontwaardigde kreten van de rest van het huishouden.

‘Meesteres, wat zegt u nu? Kalmeer uzelf!’

‘Heer! Gaat het nog? O, heer Rogers is niet goed!’

‘Ze heeft gelijk! Dit is verraad! Verraad, zeg ik u!’

‘Houd toch je mond, onnozele kwezel!’

‘Vang me, Christopher! Ik ga flauwvallen!’

‘O, dit is een schande! Een schandaal!’

‘Water! De gouverneur heeft water nodig!’

‘Houd op! Vergeet de piraat niet!’

‘Meesteres, zet u neer! Straks breekt u nog iets.’

‘O, lieve Heer, waarom laat u juffrouw Rogers zo lijden?’

‘Pas op, Chris, ik ga nu... ik geloof dat ik ga...’

‘Een schandaal, zeg ik! Een schandaal in Huize Rogers, de Heer sta ons bij!’

‘Ik vertrek!’

‘Water! Daar! Van die plantenbak!’

‘Verraad! Raak me niet aan, Alfons!’

‘Mensen, vergeet de piraat niet!’

‘Laat me los, Alfons!’

‘Nee, ik moest blijkbaar alleen maar niezen. Dank, Chris.’

‘Ik vertrek nu onmiddellijk!’

Wat een shitshow... Woodes keek geen enkele keer achter zich. Liet Avery’s blik geen moment los. Maar zijn handen jeukten om een paar klappen uit te delen. *Stel onbekwame idioten!*

Woodes hield zich in, want hij wist dat zijn tussenkomst alleen nog meer olie op het vuur zou gooien, en dat zou Avery alleen maar ten goede komen. *Wanneer dit achter de rug is, vertrek ik, en kom ik nooit meer terug naar deze godvergeten plek!* Woodes was klaar met deze idiote familie en haar hele huishouden.

‘Genoeg!’ Het was Nevergreen die iedereen overstemde, maar het werd pas stil na een ferme klap en enkele verbaasde kreetjes. ‘Stil! De eerstvolgende die z’n mond nog durft open te trekken, mep ik net zo hard als die tang!’

Tang? Voordat Woodes het goed en wel beseftte, had hij zich toch omgedraaid. Daar zag hij hoe meesteres Ommie bewusteloos in de armen van Zuri lag.

‘In de naam van alles wat heilig is! De meisjes zijn in levensgevaar, en jullie zitten hier te jammeren! Stelletje nietsnutten! Dit is een noodsituatie, en jullie zullen daarnaar handelen!’

De kokkin – Woodes was haar naam vergeten – stak uitdagend haar kin op: ‘En wie denk je wel dat jij bent, dat je weerloze vrouwen kan...’

Nevergreens uithaal was indrukwekkend. Nog voordat de kokkin haar zin had kunnen beëindigen, had Brown zijn vuist vol tegen haar slaap laten neerdalen. De forse vrouw viel als een bloemzak op de grond.

In de daaropvolgende stilte keek het hoofd van de stadswacht uitdagend rond. ‘O!’

Een luide bonk. Cyntia was dan toch nog flauwgevallен, en Christopher had haar niet opgevangen.

Brown negeerde het voorval. ‘En nu geen woord meer! Geen woord, geen gekreun, geen gejammer! Niets meer totdat dat verdomde rotjoch de meisjes heeft laten gaan!’

Meester Grey – die eerder het water van de plantenbakken had uitgekieperd over paps in de hoop om hem weer wat bij zijn positieven te brengen, maar daarmee enkel had bereikt dat de gouverneur nu kletsnat op een stoel voor zich uit zat te staren – stak zijn hand op en zei voorzichtig: ‘Maar...’

‘Geen gemaar! We wachten in stilte!’

‘Maar, Kapitein...’

‘In stilte!’

De meester gaf niet op. *Koppige idioot. Wat denk je te bereiken?* ‘Kapitein, de piraat...’

‘Geen woord over de piraat!’ Met drie ferme passen was Brown bij Grey en bereidde hij zich voor om opnieuw uit te halen, maar de kapitein bevroor toen de meester piepte: ‘Hij is weg!’

Weg? Het duurde een volle seconde voordat Greys woorden tot Woodes doordrongen. *Oh, shit!* Hij draaide zich om. De donderende vloek van Brown hoorde Woodes nauwelijks. In de deuropening – waar Avery zonet nog had gestaan – lag nu enkel een jammerende Louisa.

Elise Rogers

Elise had enkele minuten met haar touwen zitten worstelen voordat Ben de stal kwam binnengestormd. Hij zei geen woord. Keek haar zelfs niet aan. Hij stormde gewoon naar het enige paard dat nog in de stal stond.

Sunset. Sunset was altijd al een kalme hengst geweest en leek ook nu niet op z'n ongemak terwijl zijn nieuwe bestuurder zich in het zadel hees. Dat verliep nogal onhandig. Het was duidelijk dat Ben het niet gewend was om op een paard te zitten.

Kom op, stijger dan! Sunset protesteerde met wat gehinnik, maar bleef jammer genoeg rustig staan.

Een paar seconden later zat Ben in het zadel, en even kruiste zijn blik de hare. *Dus dit is wie je bent. Wie je echt bent.* Bens gezicht stond gesloten, zijn blik ijskoud. Zijn haren zaten in de war, en op zijn hemd zaten er spatten bloed. In zijn rechterhand hield hij het familiezwaard van Huis Rogers, waarmee hij kort daarvoor Nevergreen verminkt had. *Een piraat.*

Elise voelde haar razernij groeien. *Hoe kan het dat ik je heb vertrouwd? Hoe kan het dat ik me door jou heb laten inpalmen?*

Verbaasd merkte Elise dat haar ogen vochtig werden. *Ik dacht dat we vrienden waren.*

Even leek het alsof Ben iets ging zeggen, maar hij liet haar blik los, en het moment verdween.

‘Hij gaat je vinden,’ begon Elise, en Ben keek haar weer aan. ‘Broer zal je opjagen. Hij zal je vinden. En hij zal je doden.’ Haar stem brak aan het eind, en plotsklaps liepen de tranen over haar wangen.

De verhalen die achteraf zouden worden verteld, zouden over vele zaken uiteenlopen. In sommige versies hakte Ben beide handen van Brown af, in andere versies moordde hij de halve garde uit. Soms ontsnapte hij alleen, en soms

gijzelde hij Elise. Er zouden zelfs verhalen komen waarin Ben het volledige dorp in vuur en as achterliet.

Elise zou zich nog lang verbazen over alle verschillende varianten die ze te horen zou krijgen, maar het meest curieuze zou zijn dat haar dreigende woorden in iedere versie van het verhaal verteld werden. En in iedere versie antwoordde Ben: ‘Laat hem komen. Laat ze allemaal maar komen. Ik vermoord ze allemaal.’

De realiteit was anders. In werkelijkheid trok Ben een droevig gezicht, sloot hij zijn ogen, en ademde hij diep in-en-uit. Daarna gaf hij Sunset de sporen, en stormde hij zonder iets te antwoorden de stal uit.

Woodes Rogers

‘Gary, Poweless, naar de paarden!’ Woodes verspilde geen tijd en rende dwars door de meute, waarbij hij zowel zijn vader als de onfortuinlijke meester Grey op de grond duwde.

Verdomd stelletje nietsnutten! We hadden hem! Maar er was nog niets verloren.

Woodes rende dwars door zijn ouderlijk huis, waarbij er onderweg twee deuren, een vaas, en een luster sneuvelden die zich in het traject van zijn sprint bevonden. Als laatste knalde hij de voordeur open. Woodes werd begroet door het onrustige gehinnik van drie paarden. *Perfect.*

Woodes was niet van plan geweest om lang te blijven en had Christophers oudste zoon – God mocht zijn naam weten – dan ook afgesnauwd toen die de paarden wilde aftuigen.

‘Gary!’ riep Woodes terwijl hij op zijn bruine merrie sprong. ‘Sla alarm in het fort! Volg de meest linkse route tot aan de derde splitsing! Dan pak je het rechterpad, dat schuin oploopt tot aan het fort! Sein de Seahorse voor de onmiddellijke aanval! Zink Avery’s schip!’

Gary – die Woodes had weten bij te houden en ondertussen op zijn eigen paard sprong – antwoordde: ‘Jawel, Commandant!’

Ondertussen kwam de vadsige Poweless aangepuift. *Ziedaar, de crème de la crème van de Britse marine!*

‘Luitenant, met mij! We onderscheppen dat stuk gedrocht voordat hij zich kan verschansen in de haven!’

Woodes wachtte niet op zijn eerste luitenant en gaf zijn merrie de sporen. ‘Jha! Jha!’

Ondanks alles begon er zich een vreugdevol gevoel te verspreiden doorheen Woodes’ lichaam. *Ik kom voor je, Avery!*

Daar ben je! Woodes zag hoe een zwarte vlek zich op de volgende heuvel aftekende tegen de schemerende duisternis. Zoals verwacht was Avery nog niet ver geraakt. *Wat ga je nu doen, piraat? Toon eens wat je waard bent op land!*

Het leek alsof de zwarte vlek niet verder bewoog. *De controle over je rotpaard kwijt? Je stelt me teleur!*

Woodes begon aan de beklimming van de heuvel. De vlek kwam dichterbij. Even sloeg de twijfel toe. *Komt-ie nu op me af?* De vlek werd te snel te groot. Zelfs wanneer Avery een belabberde ruiter was, moest hij langer weerstand kunnen bieden. Eén moment dacht Woodes dat hij zich had vergist en dat dit Avery niet was, maar slechts een toevallig passerende ruiter.

Woodes stond op het punt om zijn paard in te laten houden toen hij zijn bijna fatale vergissing inzag. *Hij valt verdomme aan! Shit!*

Woodes was in het nadeel. Avery maakte er slim gebruik van dat hij zich op hogere grond bevond en daarmee meer momentum voor zijn aanval kon opbouwen.

Shit, shit, shit! Woodes kon nu kiezen: de confrontatie met Avery aangaan vanuit een nadelige positie, of omdraaien en vluchten.

Onwillekeurig kwamen de beelden van hun vorige confrontatie – nu bijna drie jaar geleden – terug in hem op. *Ik ben toen niet gevlucht en doe dat nu ook niet! Niet hier! Niet na wat er allemaal gebeurd is!*

Woodes wist dat hij de betere ruiter was. Dat hij de betere zwaardvechter was van uit het zadel. Gejaagd spoorde hij zijn paard aan.

Tweehonderd meter.

Avery en diens paard werden nu herkenbaar in het maanlicht. De piraat stormde in volle galop op Woodes af, voorovergebogen liggend om de hals van zijn hengst.

Amateur. Avery mocht dan goed plat liggen, zolang Woodes hem langs rechts aanviel, zou Avery – die zijn zwaard rechtshandig hanteerde – in deze positie nooit een weerwoord kunnen bieden. *Kom maar, imbeciel!*

Honderdvijftig meter.

Het was nog te vroeg om naar rechts uit te wijken. Avery zou tijd hebben om zijn houding aan te passen. Woodes' paard begon te snuiven. *Je weet wat er gaat gebeuren, nietwaar? Goed.*

Honderd meter.

Woodes hield de teugels strakker vast. Zijn zwaard hield hij nog losjes aan de rechterkant. *Geloof maar dat ik vol in je zwaard ga galopperen.*

Woodes kon er keer op keer versteld van staan hoeveel mensen verwachtten dat je probeerde hun zwaard te raken in plaats van dat je een ledemaat afsneed.

Vijftig meter.

Te vroeg.

Vijfentwintig meter.

Te vroeg.

Tien meter.

Nu.

Met een maneuver dat weinigen hem zouden nadoen, stuurde Woodes zijn merrie bruusk naar rechts. Hij draaide zich zodat hij zijn zwaard over de rug van zijn paard kon brengen, klaar om Avery's onbeschermd kant aan te vallen... Alleen was die niet langer onbeschermd.

Shit! De tijd leek stil te staan. Flarden van oude gedachten kwamen naar boven. Herinneringen uit een tijd voordat Woodes dit godverdomde eiland had ingeruild voor een leven op zee. Herinneringen aan de dagen dat hij zijn zusje speels de kunst van het zwaardvechten had bijgebracht.

Nee, Lies, aanvallen bij verrassing is les twee. Kom op, denk na. Wat is les één? Juist ja: onderschat nooit je tegenstander! Goed. En vergeet dat nu nooit meer!

De tijd kwam weer op gang.

Shit, shit, shit! Woodes Rogers had zonet gezondigd tegen zijn eigen eerste les. Avery was geen amateur. Avery was een meesterzwaardvechter. En Avery had zonet zijn zwaard naar zijn linkerhand verplaatst. Nu had hij niet alleen het momentum, maar ook een groter zwaardbereik. En Woodes' linkerflank was onbeschermd.

'Fak!'

Woodes smiet zich uit het zadel. Avery's zwaard spleet door de lucht op de plek waar Woodes een halve tel geleden nog had gezeten en schampte langs Woodes' linkerdijs. De stekende pijn werd onmiddellijk naar de achtergrond verdrongen zodra Woodes op de grond smakte. De klap werd gevolgd door een geweldig gekraak, en Woodes voelde zijn ribben breken. Zijn hoofd gonsde, in zijn mond proefde hij bloed. Voor een moment zag Woodes alles dubbel, en zijn zicht herstelde zich maar langzaam.

Vanuit zijn belabberd treurige positie – Woodes was er vrij zeker van dat hij met zijn wang in paardenstront lag – kon Woodes zien hoe Avery door stormde. *Hij wist wat ik van plan was.* Woodes had geen andere verklaring voor het feit dat Avery zo snel van houding had kunnen wisselen. *Die slang gebruikte die ene seconde dat ik hem niet in het oog kon houden om zijn zwaard van hand te wisselen.*

Woodes kermde van de pijn terwijl hij een poging deed om op te staan. Het lukte niet.

Waar ga je heen, Avery? Wat meer moet je nog kapotmaken? Het antwoord kwam vrijwel meteen in de vorm van een felle kreet.

Gary. Gary had niet veel achter Woodes aangereden. *En nu is er niemand meer om het fort te waarschuwen.*

In zijn versufte toestand had Woodes zelfs niet meer aan Poweless gedacht tot er opnieuw een kreet klonk.

Ik heb opnieuw gefaald. Om één of andere reden leek die gedachte allesoverheersend totdat Woodes opnieuw het geluid van trappelende hoeven hoorde.

Terug om het af te maken? De wereld was ondertussen een stuk doffer geworden. Woodes voelde hoe zijn bewustzijn aan het afglijden was, maar de pijn hield hem wakker. Een vage schim was alles wat hem waarschuwde voor Avery's komst.

Goed. Maak er een einde aan. Beter zo dan opnieuw met een mislukking naar Londen te moeten keren. Avery naderde. Woodes probeerde aan iets passends te denken. Iets om hem een goed gevoel te geven voordat hij deze wereld verliet. Hij vond niets.

Dan niet. Woodes sloot zijn ogen... en sperde die wijd open toen Avery hem domweg voorbijreed.

Jij onmogelijke smeerlap! Wie denk je wel dat je bent?

Woodes schoot overeind. Of probeerde dat toch. De pijn aan zijn borstkas werd overtroffen door een ondraaglijke steek in zijn knie. Die begaf het, en met een smak viel Woodes opnieuw languit op de grond. *Hiervoor zet ik je betaald, Avery!*

Een nieuwe pijngolf stak op toen Woodes zich probeerde op zijn zij te draaien. *En wanneer ik je te pakken heb, dan... dan...*

Dat was de laatste gedachte van Woodes Rogers. De pijn werd hem te veel, en de Piratenbeul verloor het bewustzijn.

Ludwig Vogt

De baai kwam in zicht. *Het werd verdamme tijd!* ‘Kom op, knol! Galop! Galop, zeg ik!’

De koppige merrie trok zich geen zier aan van Ludwigs geschop in haar flank en hield vast aan haar drafje.

Scheisse! Hoelang waren ze al aan het rijden? Hoe had de knul het er nog van afgebracht? Hoeveel tijd hadden ze voordat dit gehele verdomde dorp in rep en roer zou staan? *Heer, schenk me nog vijftien minuten! Vijftien minuten om deze rotzooi achter me te laten!*

Achter Ludwig klonk er gevloek. Hij draaide zich om. Op enkele decameters afstand was Viktor een verwoede poging aan het uitvoeren om zijn hengst terug het pad op te leiden waarvan-ie was afgedwaald.

‘Sneller, Vik! We gaan hier rechtsaf!’

Het duo had de voet van de heuvels bereikt en sloeg nu van het pad af om een groot stuk van Jamestown af te snijden. Hier lagen slechts enkele hutjes waar er op een bescheiden lap grond aan akkerbouw werd gedaan.

Ludwig reed dwars door akkers heen. *Mijn excuses, hooggewaardeerde boeren, maar ik heb verdamme haast!* Na een tijdje werd de grond steeds rotsachtiger, totdat het duo weer gedwongen werd om linksaf te slaan, het dorp in. Gelukkig waren de straten grotendeels verlaten op dit Godsgeklaagde uur, maar het was in de smalle steegjes ook een pak donkerder, waardoor Ludwig vaart moest minderen.

Niet veel verder nu. Ludwig herkende het uithangbord van één van de kroegen en sloeg opnieuw rechtsaf. Voor hem hielden de gebouwen op, en in de verte zag Ludwig opnieuw de zee. Het maanlicht weerkaatste op de golven en leek een baken waar Ludwig nu dankbaar naartoe snelde.

De baai van Jamestown was niet groot, dus het duurde ook niet lang voordat Ludwig kon concluderen dat er geen ander schip lag aangemeerd dan de Oude Eik. Ludwig stuurde zijn merrie ernaartoe en speurde ondertussen over het water. Hij had het lichtje schijnbaar in het midden van de zee al snel gevonden.

Niet ideaal. Rogers had geheel volgens het boekje gehandeld en had ervoor geopteerd om vlak voor de baai het anker uit te werpen, waar het schip tot de ochtend zou wachten om bij hoogtij aan te meren.

En daarmee blokkeert hij onze enige ontsnappingsroute. Ze zouden dus geruisloos en zonder licht te werk moeten gaan om langs het Britse marineschip heen te glippen. En dat terwijl er ieder moment alarm geslagen kon worden. *Scheisse!*

Ludwig Klaus Siegfried Vogt bereikte de kade bij de Oude Eik en had zich al half uit het zadel gesmeten voordat zijn paard tot stilstand kwam.

‘De verdorde pruim van ons mal!’ riep Ludwig op gedempte toon bij wijze van wachtwoord, al leek het hem vrij duidelijk dat Clo en Han – die op wacht stonden – hem hadden herkend.

Ludwig wachtte niet op Viktor – die vloekend zijn paard tot stilstand probeerde te krijgen – en stapte via de brug op het ponton aan boord. In het schemerende maanlicht was het niet mogelijk om de gezichtsuitdrukking van de twee mannen te zien, maar Ludwig kon zich hun bezorgde blikken wel voorstellen nu hij hier zo halsoverkop verscheen. *Zonder de kapitein.*

Jean-Clode schraapte zijn keel, maar Ludwig kapte de vraag meteen af. ‘Han, zoek Logan! Maak het schip klaar voor een vertrek binnen tien minuten! Dit is een Singapore-situatie! Geen licht, geen geluid! Vort!’

Han had zich al omgedraaid voordat Ludwig was uitgesproken en stoof over het dek. Met een grote sprong liet de Aziaat zich zakken in het gat waar de trappen waren die naar de ruimtes benedende leidden.

Ludwig had zijn aandacht ondertussen al op de andere wachter gericht. ‘Statusrapport. Vertel me alles over dat verdomde schip!’

Clo spuwde over de reling voordat hij zei: ‘Des cons. Brits. Arriveerden nog geen twee uur geleden. Wierp zich voor anker en bracht drie man aan wal. Moest een belangrijke groep zijn geweest, want ze kregen meteen paarden en stoven weg. De bemanning moest hebben afgezien op hun reis, want ze zijn vrijwel

meteen overgegaan in slaapregime. Geen muziek, zo goed als geen herrie, en vermoedelijk maar een beperkte hoeveelheid drank.'

'Kennen we de compagnie? Hoeveel man?'

'Het werd al donker, Kwartiermeester. En we moesten kijken tegen de ondergaande zon. We weten het niet. In het slechtste geval een man of driehonderd.'

'Kanonnen?'

'Tweemaal zesentwintig op het kruitdek, en we geloven acht op het voordek.'

'Scheisse!'

Hopeloos overklast in aantal mannen en kanonnen. Ludwig liet een paar krachtige vloeken horen. Clode zei niets, al sprak de bezorgdheid op diens gezicht boekdelen. Ludwig nam even de tijd om na te denken en keek naar de mast op de achtersteven. *West-noordwestenwind. We zullen moeten oploeven als we langs hen heen willen glippen.* Ludwig vloekte nogmaals. Ze zouden overstag moeten gaan voordat ze de baai uit zouden geraken. *En dan maar hopen dat niemand alarm slaat of ze schieten ons aan flarden.*

'Bereid de kanonnen voor aan stuurboordzijde. Enkel benedende. En geen lawaai! We proberen langs hen heen te sluipen. Clo spuwde nogmaals over de reling voordat ook hij geruisloos verdween.

Ondertussen verschenen de eerste mannen gehaast op het dek. Al gauw was het voordek van de Oude Eik het centrum van een georganiseerde bedrijvigheid. Mannen liepen af en aan, bevelen werden nerveus doorverteld, en overal bewogen touwen en katrollen. Maar niemand schreeuwde. Iedereen wist precies wat er gedaan moest worden, zelfs in de schemer van het maanlicht.

Ondanks alles bromde Ludwig tevreden. *Er vanonder muizen in het duister van de nacht, met de vijand op minder dan driehonderd meter bij je vandaan. Niets wat we niet eerder hebben gedaan.*

Hij draaide zich terug naar de reling en keek uit over de baai. De schaarse lichtjes uit Jamestown staken af tegen de gapende duisternis die het silhouet beschreef van de bergen op het eiland. Als alles goed ging, moest Avery ondertussen de flanken van die duisternis afstormen. *Kom op, fiston.*

Het lange wachten was begonnen.

Slechts vierentwintig luttele uren geleden had de situatie er nog zo rooskleurig uitgezien. Drie-en-een-halve week hadden ze voor anker gelegen in de baai van

het onbeduidende Jamestown, en gedurende die korte periode hadden ze meer winst gemaakt dan ooit tevoren. Met eerlijke handel, wel te verstaan.

Enfin, eerlijk... Oorspronkelijk was alles volgens het boekje verlopen. Kleinschalige transacties waarbij ze lokale producten tegen een appel en een ei hadden kunnen inslaan en die ze elders met ruime winst weer zouden kunnen verkopen. Daarna was met mondjesmaat de verkoop van onbeduidende basisproducten op gang gekomen, waarmee ze stevig verlies hadden gemaakt, maar die o zo noodzakelijk was in hun businessmodel dat ze doorheen de jaren hadden geperfectioneerd. *Spread de netten uit, strooi overvloedig met aas, en wacht tot de grote vissen bijten.*

Dat laatste had niet lang geduurd, en tot Ludwigs verbazing was het een talrijke school vette vissen geweest die zich gewillig had aangeboden. Juwelen, schilderijen, kledij. Planten, vruchten, huisdieren. Boeken, tapijten, specerijen. De grote huizen hadden kennelijk alle connectie met de buitenwereld decennia geleden verloren, want niemand had dan ook maar het flauwste vermoeden gehad van de gigantische marges die de lieden van de Oude Eik hadden genomen op alle producten die ze aan de man hadden gebracht. Daarbovenop had het de bemanning geen enkele moeite gekost om de huizen tegen elkaar op te zetten in hun hysterische drang om elkaar de loef af te steken met het beste, het duurste, het exclusiefste product.

Geef één dame een parel, en de rest van de kudde wijven komt aankloppen voor het gehele halssnoer. Zelfs voor Ludwig was het moeilijk geweest om zijn verbazing te verbergen wanneer de dames daarbij bereid waren geweest om het zesvoudige van de gangbare prijzen te betalen, maar zijn mond was pas écht opengevallen toen bleek dat de mannen zowaar nog grotere idioten bleken te zijn dan hun echtgenoten.

Het was begonnen met heer Bellfast, die tegen Logan had geopperd dat hij er best wel een flinke duit voor over zou hebben om “om puur defensieve redenen” zijn wapenarsenaal wat uit te breiden. Vervolgens had een voorzichtige rondvraag op James-dag aan het licht gebracht dat alle grote heren wel oor hadden naar een strategische uitbreiding van hun “veiligheidsmaatregelen”. Strikt uit defensieve redenen, uiteraard. En daar hadden ze hallucinante bedragen voor overgehad.

Ludwig zuchtte terwijl hij de baai bleef afspeuren op mogelijk gevaar. *De hoeveelheid buskruit die we gisteren naar alle Huizen hebben gesmokkeld... Plus dan nog eens al die andere Duivelse producten...*

Niemand had iets gemerkt. Het gewone gepeupel had zich lazarus gedronken tijdens het dansen, en de Huizen hadden enkel oog gehad voor de geheime lading die ze zelf hadden besteld. *En dat voor een gemiddelde van zeven keer de marktwaarde.*

Dat laatste kwam vooral door die idioot van een Rogers. De gouverneur had wel het tienvoudige betaald voor ongeveer de helft van hun lading. “Om het fort te bevoorraden.”

Arme man. De enige die naïef genoeg is om het ook daadwerkelijk op te slaan ter bescherming van het eiland.

Ludwig trommelde ongeduldig op de reling. *Je altruïsme zal je niet helpen, Gouverneur, wanneer de rest je de oorlog verklaart.*

De gedachtestroom vervloog toen Logan naast Ludwig kwam staan. ‘We zijn klaar om te vertrekken, Kwartiermeester.’

Ludwig draaide zich om en werd begroet door tientallen gezichten die verwachtingsvol zijn kant opkeken. Hij negeerde hen en liet zijn blik verder over het dek glijden. Zowel het lateen aan de voormast als het zeil aan de achtermast waren al gevierd en stonden nu strak door de wind. Boven in de ra's van de hoofdmast zaten een tiental mannen klaar om de zeilen te ontrollen op zijn teken. Op het achterdek stonden Simmens en Salvadore klaar bij het roer. Clo stond op de trap naar het kruitdek, klaar om een eventueel bevel tot vuren door te geven.

Sneller dan in Singapore... krijg nu wat! Ludwig draaide zich terug naar zijn tweede kwartiermeester. ‘Houd de mannen scherp. We wachten op de kapitein.’

Logan – die nu toch al bijna drie jaar diende onder Ludwig – was zo verstandig om daar niet op in te gaan, maar evenmin ging hij weg. Ludwig kende zijn tweede kwartiermeester goed genoeg om te weten dat die nerveus was.

Verdammt! Ik moet ervoor zorgen dat de mannen niet al te ongerust worden. ‘De kapitein zal spoedig aankomen.’

‘Wat u zegt, Kwartiermeester.’ Logan klonk niet overtuigd, maar Ludwig liet het erbij.

De minuten kropen voorbij. Ludwig hield zijn blik strak op de baai gericht en weigerde uiting te geven aan zijn bezorgdheid. *Laat ze geloven dat alles onder controle is. Laat ze vooral niet merken dat de knul is achtergebleven met Woodes' fucking Rogers en diens privéleger! Godverdomme, Avery, waar zit je?*

Ze konden hier niet lang meer blijven. Ludwig betrapte zichzelf erop dat zijn ogen afgleden in de richting van waar het fort zou moeten liggen. *Hoelang zouden ze nodig hebben om de paarden terug te vinden en alarm te slaan?* Hij had werkelijk geen idee, en daardoor vergrootte de kans dat ze aan flarden zouden worden geschoten met iedere seconde. *Nog vijf minuten. We wachten nog vijf minuten.*

Ludwig draaide zich om met de bedoeling om dit aan de mannen te vertellen, maar op hetzelfde moment schreeuwde iemand van op de ra: ‘Ze hebben ons gezien!’

Gezien? Wie? Pas toen Ludwig de vele blikken op het dek volgde, realiseerde de kwartiermeester zich dat hij het Britse schip volledig was vergeten. *Ah scheisse!*

Ludwig tuurde over het water, maar het was voor hem te donker om iets te kunnen onderscheiden op het Britse fregat. *God, laat hen asjeblieft...*

Ludwigs gebed ging verloren toen het schelle geluid van een koperen bel de stilte van de nacht doorbrak.

Scheisse! Scheisse, scheisse, scheisse! Ze waren ontdekt! ‘Op jullie post! Snij de touwen door! Laat dat grootzeil vallen! We vertrekken nu!’

Scheisse. Ludwigs hoop op een ongemerkte ontsnapping was vervlogen. ‘Oploeven tegen de wind! Breng ons verdamme buiten hun kanonnenbereik!’

Ludwig draaide zich om en keek in de richting van het fort. *God, laat hen asjeblieft niet...* Ludwigs tweede poging tot een schietgebedje ging verloren toen hij iets uit de duisternis zag opdoemen.

‘Haaaaalt! Houd ons aan de steiger! Houd dat zeil... Verdomme!’

Vanuit de ra's hadden de mannen het grootzeil laten zakken. Met een krakend geluid kwam het schip tot leven zodra het zeil de wind begon op te vangen. Ludwig liep snel naar de verbaasde mannen die op het punt hadden gestaan om de touwen – waarmee de Oude Eik nog werd vastgehouden aan de kade – door te hakken. ‘Halt, zei ik! Wachten, verdomme! De kapitein komt eraan!’

Er klonken enkele kreten van verrassing zodra de crewleden hun kapitein ontwaarden. Die stormde in volle vaart op de kade af.

Kom op, fiston! Je hebt het klaargespeeld. Godzij...

Twee plotse schokken zorgden ervoor dat Ludwig zijn evenwicht verloor. Enkel vanwege zijn jarenlange ervaring op een schip lukte het hem om in een reflex het eerste het beste houvast te grijpen, zodat hij niet viel.

‘Kap ons los! Kap ons los!’

Ludwig kon niet achterhalen wiens schreeuw zijn bevel probeerde te ondermijnen. *Een zorg voor later.* ‘Wacht op de kapitein!’

Simmens dook vanuit het niets op. ‘De mast gaat het begeven, man! Kap ons los, of we zijn er allemaal geweest!’

Ludwig hoefde niet te kijken om te weten dat zijn eerste stuurman gelijk had. De Oude Eik had nu zo goed als alle zeilen gevierd, en nu het schip tot leven gekomen was, protesteerde het uit alle macht tegen de touwen waarmee het nog geketend was.

Dit gaat een ramp worden. Ludwig moest nu een verschrikkelijke keuze maken: wachten op de kapitein met het risico dat het schip zichzelf uiteen zou trekken, of vertrekken en Avery alsnog achterlaten.

Oh God, wat moet ik...

Een luide knal, gevolgd door versplinterd hout dat alle kanten uitvloog. Opnieuw twee plotse schokken, gevolgd door nog meer luide knallen.

Scheisse!

Het was nu alle hens aan dek.

‘De touwen begeven het!’

‘De mast gaat het begeven!’

‘Hak ons los!’

‘Wacht op de kapitein!’

‘Hak ons los!’

‘De mast!’

‘De touwen!’

‘De kapitein!’

‘HAK ONS LOS!’ Ludwig verbaasde zichzelf over de kracht achter zijn woorden. Op het dek bleef de chaos heersen, maar de mannen aan de reling – met

Simmens in het bijzonder – aarzelden niet en volgden het bevel van hun kwartiermeester op.

Opnieuw kreunde de Oude Eik, maar deze keer waren er geen ketenen meer die het schip tegenhielden, en met een laatste schok schoot de Hollandse fluit in beweging.

Ludwig had maar enkele seconden nodig om voor zichzelf te concluderen dat de hoofdmast het beukwerk had overleefd, en richtte zijn aandacht weer op de kade. Daar was Avery ondertussen op minder dan honderd meter van hen genaderd. De knul reed nog steeds in volle galop, maar de Oude Eik gleed nu steeds sneller langs de kade. Het was duidelijk dat hij het niet zou halen.

Het spijt me, fiston. Ludwig werd overmand door emoties nu hij begon te beseffen dat hij zijn pupil had achtergelaten, en merkte daardoor niet dat Simmens hem hard opzij duwde.

‘Touw! Gooit touw! Touw! Versakkerse klootezooi! Heeft er dan niemand wat verrekt touw?’

Opeens was Viktor daar. Met een geweldige schreeuw gooide de Noorse reus een lang bos touw over de reling. Dat belandde vier meter verder met een doffe plof op de kade en begon zich in een razende rotvaart te ontrollen.

Pas nu besepte Ludwig wat hiervan de bedoeling was. *Kom op, fiston!*

Avery bereikte de kade en werd nu luidkeels aangemoedigd van op het dek.

‘Sneller, Kapitein!’

‘Aleaz, alez, alez!’

‘Het touw! Pak het touw!’

‘Hij haalt het! Hij haalt het!’

‘Aleaz, alez!’

‘Kom op!’

‘Hij haalt het!’

Inderdaad. Avery zou het gehaald hebben als het touw zich rustig was blijven ontrollen. Helaas trok het touw zichzelf in de knoop, en met een doffe plons verdween het koord in het water.

Een doorsnee mens bij zijn volle verstand zou op dit moment waarschijnlijk begrepen hebben dat zijn zenuwslopende ontsnappingspoging hier ophield. Helaas had Ludwig Klaus Siegfried Vogt al zo’n negen jaar geleden geleerd dat

Henry Avery geen doorsnee mens was. Of bij zijn volle verstand was. Het verbaasde hem dan ook niet dat Avery niets van ongerustheid liet blijken terwijl er kreten en gejammer opstegen van op het dek. In plaats daarvan sprintte de jonge piraat verder van op zijn paard. Tot aan de plek waar het touw had gelegen. En er voorbij.

Henry kwam gevaarlijk dicht bij het einde van de kade en sprong.

Het was een verschrikkelijke sprong. Eigenlijk was het meer vallen dan springen, want hoewel Avery vlak aan de kade had gereden, raakte hij maar net tot aan het water. Hij viel er plat op zijn buik in, waarbij zijn benen tegen de rand van de kade klapten voordat hij helemaal in het water verdween. Avery's hengt – nu bevrijd van zijn ruiter – steigerde wild voordat hij zich omdraaide en vertrok.

Hoewel er nog steeds langs alle kanten geschreeuwd werd, en de bel van op het Britse fregat nog steeds door de nacht schelde, leek het Ludwig alsof het doodstil geworden was. Diegenen die aan de reling stonden, staarden in stilte naar de plek waar Avery was verdwenen. Viktor begon te kreunen. In zijn handen hield hij het andere uiteinde van het touw.

De stilte verdween.

‘Het touw!’

‘De kapitein heeft het touw!’

‘Pak het touw, pak het touw!’

‘Alez, alez, alez!’

‘Trekken! En... Trekken!’

Met negen man haalden ze het touw binnen. Ludwig stond zowat op twee kameraden vanwege het plaatsgebrek. ‘Trekken! En... Trekken! En... Trekken!’

Er bonkte iets tegen de boeg van het schip.

‘Hijs hem aan boord! Kom op! Snel, snel! Hijsen!’

Een luide klap. Gevolgd door een reeks ferme vloeken. Enkele seconden later lag er een half verzopen Engelsman op hun dek.

Het leek wel alsof de mannen helemaal waren vergeten in wat voor een benarde situatie ze zaten, want er werd uitbundig gejuicht. Gelukkig bewezen Logan en Simmens hun waarde als gedisciplineerde zeemannen door Ludwig bij te staan om de misplaatste vrolijkheid te temperen.

‘Terug naar jullie posten!’ riep Ludwig. ‘Spaar je gejuich voor wanneer we op open water zeilen! We hebben nog altijd een Brits fregat voor ons! *En een veel dodelijker fort achter ons.* Dat laatste leek hem niet nodig om luidop te zeggen. Als ze in het fort besloten om te schieten, dan zouden de piraten op de Oude Eik dat machteloos moeten ondergaan.

Ludwig zocht met zijn blik het andere schip op. Door de hoek waarin ze lagen, was de Oude Eik momenteel nog buiten kanonafstand, maar ze zouden hoe dan ook binnen bereik moeten komen als ze de baai wilden verlaten. *Dat gaat nog lelijk worden.*

‘Wat is de situatie?’ Ludwigs kapitein en jarenlange vriend kwam naast hem staan.

Ludwig bromde. ‘Brits fregat, dertig kanonnen. We loeven op om zo ver mogelijk bij hen vandaan te komen, maar overstag gaan is onvermijdelijk. Ik stel voor om te vuren voordat we overstag gaan om op die manier zo veel mogelijk verwarring te zaaien. Misschien zijn ze niet voorbereid om terug te vuren.’ *Of misschien ook wel.*

Ludwig slikte zijn volgende reeks woorden over het fort in, want Avery wist net zo goed als hij wat voor een onvoorwaardelijke doem het fort voor hen kon betekenen.

Naast Ludwig nam de knul niet de moeite om te antwoorden, en de jonge kapitein nam het commando meteen over. ‘Koerscorrectie! Overstag! Noord-noord-oost! We varen recht op hen af! Houd de kanonnen verborgen! Pas vuren op mijn teken!’

Recht op hen af? Ludwig was te ervaren om het woord van zijn kapitein in twijfel te trekken in tijden van crisis, maar dit was niet de tactiek die hij voor ogen had gehad. Stilzwijgend keek hij de jongen naast hem aan. Die las de twijfel moeiteloos van zijn kwartiermeesters gezicht. *Dat heb je na twaalf jaar samen varen.*

Avery bromde en zei op een gedempte toon: ‘Die roodhemden daar weten niet wie we zijn. Of waarom we zo plots vertrekken. Ze zullen waarschijnlijk niet vuren als ze zien dat we geen moeite doen om aan hen te ontkomen.’

‘Waarschijnlijk?’

‘Waarschijnlijk.’

‘Nadat ze gezien hebben dat we vertrekken met gevierde zeilen en daarbij bijna onze mast braken?’

‘Uhu.’

‘En nadat ze gezien hebben hoe we een eenzame ruiter aan boord hebben gehesen.’

‘Uhu.’

‘Lieber Junge?’

‘Hmm?’

‘Das ist wahrscheinlich der dümmste Plan, den Sie sich je ausgedacht haben.’

Ludwig durfde de woorden niet in het Engels uit te spreken. Hij was te bang dat iemand zijn kritiek zou opvangen en verstaan. Avery’s mond werd een dunne streep, maar hij antwoordde niet. In plaats daarvan richtte hij zich tot iemand achter Ludwig.

‘Clo! Viens-ici!’

Clo – die al die tijd bij de trap richting het kruitdek had gestaan – kwam op een drafje aangelopen.

‘Zorg ervoor dat de kanonnen klaarstaan om naar achteren te vuren.’

‘Pardon?’

‘Je hoorde me. Naar achteren.’

‘Euh, Kapitein, wat bedoelt u exact met naar achteren?’

Avery begon zijn geduld te verliezen. ‘Naar achteren! Zo! Volgens het verlengde van het schip. We raken hen zo schuin mogelijk.’

‘Maar, Kapitein...’

‘Wat?’

‘Dat gaat toch niet...’

Avery pakte Clo zo snel bij diens kraag dat die niet eens de tijd had om te protesteren. ‘Ecoute-moi, Jean-Clode: die schuit daarginds is zowat het snelste type van de Britse marine. Als het ons al lukt om langs hen heen te glippen – en dat is een verdomd grote fukking als – dan halen ze ons in minder tijd in dan dat jij nodig hebt om die verdomde zak van je te legen in het eerste het beste hoerenkot, en voordat jij twee salvo’s aan de dag kan leggen, zullen ze al zo veel gaten in onze fluit hebben geschoten dat we haar beter nu al kunnen omdopen naar ‘le Vieux Fromage’. Dus als je graag hebt dat je die mislukte saucisse van je nog eens een keer kan gebruiken voordat je sterft, dan suggereer ik met klem

dat je een manier vindt waarop we schuin naar achteren en dwars door die vervloekte Roodhemden heen kunnen schieten!’

Avery liet zijn kruitmeester los, en Ludwig keek bezorgd toe hoe de Fransman onderdeks verdween om de kanonnen te gaan verplaatsen.

Ze naderden het Britse fregat. Iedereen hield zich stil. Of toch zo stil als mogelijk was terwijl ze het schip zo goed mogelijk in bedwang probeerden te houden, wat dus wilde zeggen dat er onophoudelijk kreten en kreunen over het dek rolden van matrozen die hun werk deden.

Ludwig liet zijn kennerssoog over het schip van hun potentiële tegenstander glijden. *Die mannen zijn gedisciplineerd.*

In een mum van tijd was de nachtmodus omgeschakeld in de noodtoestand. Het anker was opgehaald, en hier en daar werd er al een zeil gevierd. De soldaten zouden hun schip vaarklaar hebben voordat het de piraten van de Oude Eik zou lukken om voorbij het fregat te glijden. *Wat wil zeggen dat hun kanonnen ook zullen klaarstaan.*

Hoewel het niet echt warm was, voelde Ludwig dat hij door-en-doornat was van het zweet. *Ik ben niet gemaakt voor dit soort situaties.* Toch weigerde hij om zijn angst te tonen. Niet nu Avery zo stoïcijns naast hem stond.

De Oude Eik naderde het andere schip vanuit een zuid-zuid-westelijke hoek, en ze lagen nu bijna in het verlengde van het schip. Avery had Simmens opdracht gegeven om het Britse schip zo dicht mogelijk te passeren. Avery gokte er blijkbaar op dat het Britse fregat niet meer overstag zou gaan. *En waarom zouden ze? Dan verliezen ze de wind en kunnen we hen langs lijzijde passeren. Het is voor hen veel eenvoudiger om ons te laten passeren en om ons vervolgens aan flarden te schieten, want wat kunnen we verdomme beginnen met onze vier miezerige kanonnen?*

Ludwig werd opgeschrikt uit zijn sombere gedachten toen er een stem over het water schalde: ‘Oye, Hollanders! Jullie naderen een schip dat onder het gezag staat van Zijne Koninklijke Heerlijkheid William III! Leg jezelf in de wind! Strijk de zijlen en hijs het wit, of wij zijn genooddaakt jullie als vijanden te beschouwen! We zullen vuren! Je krijgt geen andere waarschuwing!’

Een reeks aan vloeken steeg op van op het dek, waarmee de bemanning liet weten waar Zijne Koninklijke Heerlijkheid zijn schip samen met zijn gezag

mocht steken. Ludwig bromde tevreden. De mannen bleven dit professioneel aanpakken.

Avery – die ergens een trechter vandaan had gehaald dat dienst moest doen als megafoon – aarzelde niet en antwoordde: ‘Gegroet, collega’s! Niet vuren! Ik breng een spoedbericht van commandant Rogers, en vraag met klem om zo snel mogelijk aan boord te mogen!’

Ludwig perste zijn lippen op elkaar. *Daar trappen ze nooit in.*

Het bleef even stil voordat de stem van het onbekende Roodhemd weer over het water galmde: ‘Wachtwoord?’

Ludwig bromde. *Daar gaat je plan, fiston.*

Avery liet zich niet uit zijn lood slaan: ‘Ik heb er geen gekregen!’

Stilte.

‘Onmogelijk! In de wind!’

‘Nay, Rogers is stervende en moet dringend spreken met matroos Silverton over honderd pond Sterling die hij heeft achtergelaten op het schip!’

Verdomme, fiston! Het verhaal van de stervende man en de plotse schat aan boord. Een klassiek foefje uit de werkwijze van de onfortuinlijke Bobbington, en een nogal erg doorzichtige truc om verwarring mee te creëren.

Ditmaal duurde de stilte langer. ‘In de wind, verdomme!’

‘Nay, permissie om aan boord te komen?’

Stilte. Ze waren het schip nu op minder dan vijftig meter genaderd. Ludwig zag dat de matrozen besluiteloos op dek stonden. Het grootzeil was halfslachtig neergelaten en leek vergeten, maar de kanonluiken aan bakboordzijde stonden open, en de kanonnen waren bemand.

Wat een verschrikkelijk amateuristische stand-off.

‘Nay, in de wind!’

Avery leek even te twijfelen voordat hij antwoordde: ‘We gaan te snel! Permissie om langsij te varen?’

Vijfentwintig meter.

Of er nu permissie zou komen of niet, de Oude Eik zou langsij komen te liggen.

Ludwig zette zich schrap. Dit was het moment van de waarheid.

Er kwam geen antwoord meer. In plaats daarvan gleed de Oude Eik over de zeespiegel en haalde ze de Seahorse in. Ze passeerden elkaar op minder dan vijf

meter afstand. Doordat beide schepen ongeveer even hoog op het water lagen, konden de twee kampen elkaar recht in de ogen kijken.

Ludwigs hart klopte onmogelijk hard in zijn keel. Op beide schepen was het nu muisstil. De Oude Eik kwam langsij. Onwillekeurig probeerde Ludwig de kanonnen van zijn tegenstanders te tellen, maar er leek geen einde aan te komen. *Eén salvo, en we zijn er geweest.* Maar dat salvo kwam er niet. De Britse matrozen leken met een mengeling van angst en verwarring naar hun officieren te kijken. Ludwig ontwaarde op het achterdek een man met een megafoon in zijn hand. Die had enkel oog voor Avery. En Avery had enkel oog voor hem.

De Oude Eik gleed verder. Meter voor meter gleed de fluit voorbij het fregat.

Ludwig begon zich te realiseren dat hun plannetje aan het werken was. *Ze gaan niet schieten. Oh God, ze gaan niet schieten! Godzij...*

Het alarm van het fort knalde als een donderslag bij heldere hemel door de baai. De kapitein van de Seahorse zag onmiddellijk zijn fout in.

‘Vvvvvuuuuuuur!’

‘Vuur!’

‘Vuurr!’

‘Vuur!’

‘Vuur!’

De kreten kwamen van overal.

Achteraf moest Ludwig toegeven dat de Britten – die allemaal naar het fort hadden liggen staren – verrassend snel terug bij hun positieven waren om gevolg te geven aan het bevel van hun officieren. Maar zijn eigen mannen waren sneller.

Er volgden zes knallen. Slechts zes, maar het resultaat was verschrikkelijk. Voor de Britten dan toch.

De Oude Eik had vlak voor het vuren de voorsteven van de Seahorse bereikt, en Clo – zo leerde Ludwig achteraf – had maar net op tijd de kanonnen schuin weten op te stellen. De Fransman had niet meer de moeite genomen om ze op te lijnen tegen de kanonnenluiken. In plaats daarvan schoot hij dwars door de boog van hun teerbeminde Hollandse fluit, en van op een afstand van minder dan vijf meter sneden de kogels schuin door het kruitdek van het Britse fregat.

Ludwig dook instinctief in elkaar toen een explosie aan hout- en metaalschilfers zich een weg zocht tussen de twee schepen. Meteen volgden er nog meer explosies, maar de verwachte catastrofale impact op de fluit bleef uit.

Zodra iedereen leek te zijn uitgeschoten, werden de kreten hoorbaar. Kreten van pijn en doodsangst. Ze kwamen allemaal vanuit het andere kamp. Ludwig keek rond zich. Twee kogels hadden zich een weg over het dek gebaand, maar de schade leek zich te beperken tot de reling en enkele losgetrokken touwen. Niemand had zich in de baan van het schot bevonden.

Voorzichtig stond Ludwig op en keek hij over de reling. De Seahorse bevond zich nu een dikke tien meter achter hen. Dikke rookpluimen stegen op, afkomstig van het kruitdek. Op het achterdek stond de kapitein hevig te schreeuwen, maar zijn boodschap leek verloren te gaan in de chaos en paniek onder de matrozen. Snel keek Ludwig naar de boeg van de Oude Eik. Hij ontwaarde slechts de vier gaten veroorzaakt door hun eigen kanonnen. *Maar twee schoten. Ze hebben verdomme maar twee keer raak geschoten. Godzijdank!*

Ondertussen kwam iedereen terug op de been. Hier en daar klonk al een aarzelend gejuich. Avery smoorde die meteen. ‘Naar jullie posten, jongens! We zijn nog niet weg! Ze kunnen ons nog altijd achterna...’

Zijn laatste woorden gingen verloren toen er opnieuw een explosie volgde. Op het dek van de Seahorse verscheen een enorme vuurbal.

Wel heb je nu ooit... Ludwig keek gefascineerd toe hoe de Seahorse in vuur en vlam schoot en gevaarlijk begon te kantelen naar bakboord.

‘Godallemachtig!’

‘Parableu!’

‘De goden zijn ons genadig!’

Op het dek werd het drama dat zich voor hun ogen afspeelde enthousiast onthaald.

‘Die idioten hadden gewoon hun kruit op het kruitdek liggen!’

‘Asjemenou!’

‘Amateurs!’

Inderdaad, amateuristisch. Ludwig bromde afkeurend terwijl hij het schouwspel gadesloeg. De soldaten en matrozen die aan de explosie ontkomen waren, zochten nu hun heil in het water.

Wat een beginnersfout! En dat noemt zich de machtigste zeenatie ter wereld! Ludwig spuwde in het water.

Een knal. Van ergens in de verte. Gevolgd door een doffe plons.

Het fort! Ludwig voelde hoe zijn hart – dat net tot rust leek te zijn gekomen – opnieuw sneller begon te slaan.

Avery vloekte hevig. ‘Oploeven!’

Simmens reageerde onmiddellijk, en de Oude Eik draaide dichter naar de wind toe. Opnieuw een knal. Ditmaal klonk de plons verder weg.

Beschoten worden met je eigen kruit... Hoe ironisch. Ludwig zou er waarschijnlijk om hebben kunnen lachen als zijn leven er niet van af zou hebben gehangen.

‘Koers vervolgen!’ riep Avery. ‘We moeten zo snel mogelijk afstand nemen van dit vervloekte eiland!’

De tijd verstreek waanzinnig langzaam. Opnieuw klonk er een knal. Er leek geen plons te volgen.

‘Zijn we buiten bereik?’ vroeg iemand hoopvol.

‘Nay, die idioten weten gewoonweg niet hoe ze een kanon moeten richten!’

Geen wonder. Ludwig tuurde naar de duisternis achter hen, maar kon het fort nog steeds niet ontwaren. *Ik geloof niet dat iemand daar ooit al eens eerder geschoten heeft.*

Die incompetentie redde nu ongetwijfeld hun leven. Er volgden nog enkele schoten, maar een plons hoorde Ludwig niet meer. Na een tijdje hielden ook de knallen op. Op het schip keerde het enthousiasme terug.

‘Ze geven op!’

‘We zijn ervandoor!’

‘Hoezee!’

‘Alez! Alez!’

Ludwig keek nog een lange tijd richting het eiland. Hij leek het niet in zich te hebben om te delen in de vreugde van zijn comrades.

Zo ontsnappen we weer, een spoor van dood en vernieling achter ons latend. Hoe vaak gaat ons dat nog lukken?

Ludwigs ogen gleden af naar de half-verzopen jongeman die ondertussen stoïcijns de felicitaties van zijn bemanning in ontvangst nam. *Je draagt werkelijk het geluk van de Duivel met je mee, fiston, maar vroeg of laat zal die zich tegen je keren.*

Het had er alle schijn van dat die dag niet vandaag zou zijn.

‘Wat is onze koers, Kapitein?’ schreeuwde Simmens van op het achterdek.

Een Dans met Zwaarden

Avery liet voor het eerst sinds de start van dit rampzalige avontuur een halve glimlach zien. Ludwig wist al wat hij ging zeggen. Iedereen wist al lang wat hun volgende bestemming zou worden.

‘Oost-zuid-oost, Eerste Stuurman! We gaan naar huis.’

Het antwoord werd ontvangen met een enorm gejuich.

Het Drama van Sint-Helena

In de namiddag van 3 april 1699 arriveerde de Fortune na een reis van zestien maanden terug in Londen. Samen met een bescheiden lading thee, textiel, en zilver vervoerde het schip van de Oost-Indische Compagnie eveneens een stapel rapporten met nieuws vanuit de Britse kolonies. Deze brieven werden in de avond van 5 april 1699 door een koerier afgeleverd aan het Parlement. Gezien het late uur van ontvangst gaf de hoofdklerk één van zijn assistenten de opdracht om de brieven op zijn bureau te leggen, zodat hij die de volgende ochtend kon afleveren aan de desbetreffende verantwoordelijke autoriteiten. Hierbij maakte de assistent de fout om de rapporten bovenop een andere stapel brieven te leggen, waardoor die de volgende ochtend verkeerdelijk werden meegegeven aan een volgende koerier. Zo belandden de verloren gewaande rapporten op 29 april 1699 in de handen van een lager geplaatste klerk in Manchester. Deze klerk verkocht de rapporten vervolgens aan een groep Ierse rebellen, die de brieven opstuurden naar hun officieren in Frankrijk, waar zij op dat moment in ballingschap vertoefden. Uiteindelijk kreeg een Ierse veteraan uit Lyon op 23 mei 1699 aan de ontbijttafel het volgende rapport onder ogen:

13 februari 1699

Tijdens de nacht van de tweeëntwintigste oktober van het jaar 1698 stierven er honderdvierentachtig soldaten in de baai van Sint-Helena. Drie nachten later stierf kapitein Dylan Nevergreen (42 jaar) samen met vijftien leden van de stadswacht en drieënveertig burgers in het fort, na een mislukte poging van Huis Belfast om een staatsgreep te forceren.

De ochtend daarop leidde luitenant Gary Davies een tegenoffensief, en bracht hij Huis Belfast ten val, waarbij er een heldenrol was weggelegd voor luitenant

Nick Poweless, die het landhuis opblies met de enorme voorraad buskruit die hij vond in de kelders van de landverraders.

Daarbij kwam negenenzeventig man om het leven: zesenvijftig soldaten van Huis Rogers – waaronder luitenant Poweless (37 jaar) zelf – en drieëntwintig verraders van Huis Bellfast.

Onder de slachtoffers in het verliezende kamp bevonden zich: heer Bellfast (46 jaar), vrouwe Bellfast (39 jaar), Elayne Bellfast (17 jaar), Thomas Bellfast (17 jaar), Noah Bellfast (7 jaar), en Emily Bellfast (7 maanden).

Kortom: Huis Bellfast werd van het spelbord geveegd, en het tegenoffensief was een ontegensprekelijk succes.

Geheel onverwacht brandde de nacht daarop het pakhuis van de Oost-Indische Compagnie af, en de ochtend daarna trof men daar de verkoolde resten van heer Dawson (52 jaar) en vrouwe Evans (44 jaar) aan.

Al snel ontstond het gerucht dat het onfortuinlijke duo eerst urenlang gemarteld was geweest, waarna ze met handen en voeten geketend werden, en hun lichamen werden besprenkeld met één of ander brandbaar fluïdum op basis van alcohol. De auteur van dit rapport voelt zich hierbij genoodzaakt om te vermelden dat deze geruchten nooit werden bewezen.

Vrouwe Dawson (46 jaar) werd evenwel schuldig bevonden aan het aansteken van de brand – op basis van onweerlegbaar bewijs waarover de auteur nu niet wenst uit te wijden, aangezien hij de relevantie hiervan niet inziet – en werd een week later opgehangen.

De kinderen van Huis Dawson – James Dawson, Elisabeth Dawson en David Dawson – werden op grond van ontegensprekelijke medeplichtigheid verbannen en zeilden naar Kaapstad – waar ze evenwel nooit aankwamen, maar dit terzijde.

In diezelfde periode stierf George Evans (15 jaar) aan een mysterieuze ziekte. De auteur van dit rapport wil hierbij tevens met klem benadrukken dat het gezicht van de overledene ten tijde van de autopsie niet opgezwollen was en dat zijn tong en gehemelte geen paarse kleur hadden.

Op de zestiende december van het jaar 1698 brak er een schandaal uit nadat vrouwe Lowtide een aanklacht indiende tegen de handtastelijkheid van heer

Rogers. In de nederzetting van Jamestown brak er vervolgens commotie uit nadat diens zoon – de voormalige commandant Woodes Rogers – slaags geraakte met kapitein Smallings, die als kroongetuige wenste op te treden in de zaak ‘Lowtide vs Rogers’.

Vanwege de veelvuldige intimidatie- en afpersingspogingen – waarvan zo’n onnoemelijk veel bewijs te vinden is dat de auteur het niet de moeite vindt om dit allemaal te herhalen in dit rapport – zag de rechter van Sint-Helena – heer Read – zich genoodzaakt om Huis Rogers te veroordelen wegens machtsmisbruik en corruptie.

Uit respect voor de vele jaren trouwe dienst die Huis Rogers de Kroon had geschonken, oordeelde heer Read dat heer Rogers niet opgehangen diende te worden. Huis Rogers werd daarop verbannen en vertrok rond de jaarwisseling richting Londen, waarna er niets meer van hen werd vernomen.

Met het vertrek van Huis Rogers stelde heer Read zich als enige kandidaat om de last van het gouverneurschap op zich te nemen in afwachting van nieuwe instructies vanuit Londen. Sinds zijn bewind keerde de rust terug op Sint-Helena, afgezien van enkele schermutselingen met fanatiekelingen die het nieuwe regime een “dictatorschap” noemden en “gerechtigheid” eisten voor enkele van de hierboven vermeldde feiten. Bij deze rellen vielen er telkens slechts een tiental doden, en haast nooit aan de kant van zij die zich in het recht bevonden.

De auteur vertelt dit om aan te tonen dat hij niets voor de Kroon wenst achter te houden over de feiten die zich tijdens deze periode in Sint-Helena hebben afgespeeld. Tijdens deze akkefietjes kwamen onder meer de volgende fanatiekelingen om het leven: de vrijgelaten slaven Ommie (67 jaar) en Zuri (28 jaar), vader en zoon Christopher en Roger Burton (55 en 23 jaar), meesteres Delacroix (51 jaar), meester Smallscale (67 jaar), meester Finn (47 jaar), pastoor Richard (59 jaar), de burgers Jeremy Fox en Tods Walker (beide 38 jaar), en de burger Molly Allen (58 jaar).

Om toch nog met een positieve noot te eindigen: Huis Read en Huis Lowtide zagen al snel in dat ze samen sterker zouden staan om Sint-Helena door deze moeilijke periode te leiden. Er werd daarom besloten dat heer Read de komende

zomer zou trouwen met juffrouw Mary-Anne Lowtide, en dat zijn zoon Jeremy Read zou trouwen met juffrouw Teresa Lowtide.

Hiermee beëindigt de auteur zijn rapport, waarin hij de feiten van de afgelopen gebeurtenissen zo objectief mogelijk heeft proberen te benaderen. De auteur hoopt dat het Hogerhuis begrip kan tonen voor de manier waarop heer Read de tragische gebeurtenissen die zich de afgelopen maanden op Sint-Helena afgespeeld hebben, heeft proberen af te handelen, en dat de hooggeëerde heren in Londen zijn kandidaatstelling als permanent gouverneur op Sint-Helena in overweging willen nemen.

Dit rapport werd geschreven naar eer en geweten, en omvat niets anders dan de waarheid en objectieve feiten voor zover de auteur deze naar het best van zijn kunnen kon achterhalen.

*Ondergetekende,
Jonathan Read.*

Aan de ontbijttafel schrokken een vrouw en twee kinderen op zodra de Ierse veteraan de brief verkreukelde en uitriep: ‘Whoatsthathoresshit!’

Tot slot werd het rapport op de ochtend van 23 mei 1699 verbrand.